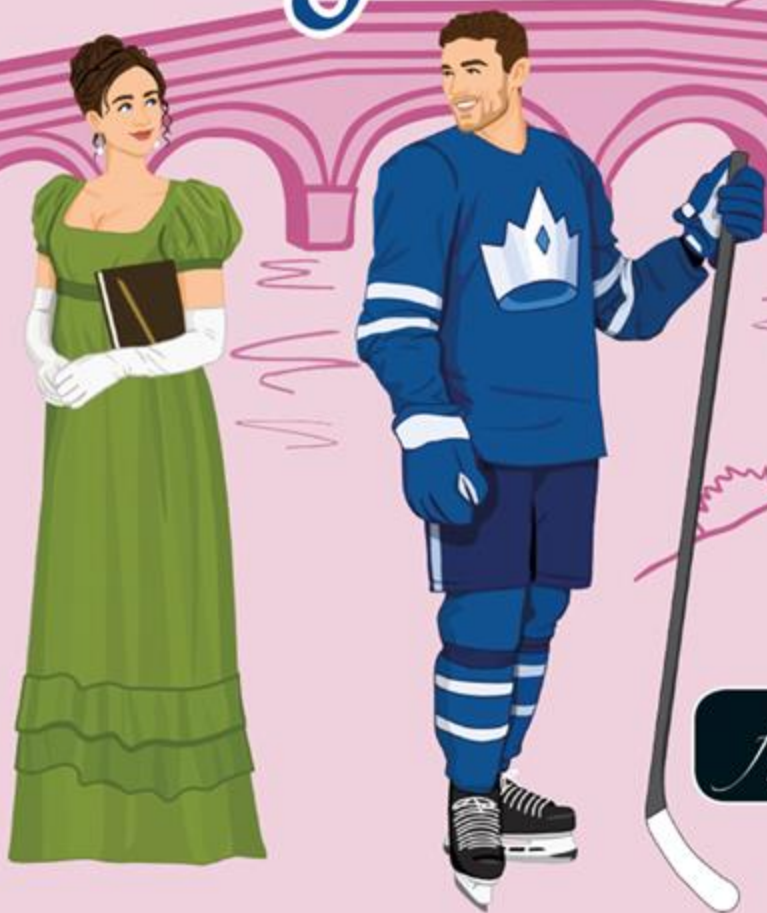


Spicy időutazós hokis románc

PUCK &

bodiczek és balítélet

Prejudice



finep
selection

LIA RILEY

L I A R I L E Y

PUCK &
Prejudice
bodicsek és balítélet

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

MYG-nek: Minden rendben lesz.

*És Lexinek: Amiért összebarátkoztál egy idegennel az interneten,
és hogy ennyi fontos dolgot szeretsz.*

ELSŐ FEJEZET

TUCKER TAYLOR A MÁSODIK KÖR ITALLAL a kezében sétált át a ragacos padlón. A kocsmá fénykora valószínűleg néhány évszázaddal korábban lehetett, de ez a tény látszólag nem zavarta a társaságát – hangjuk kihallatszott a homályosan megvilágított bokszból.

Nora, a húga köszönetképpen bólintott, amikor a pintnyi sörért nyúlt, aztán folytatta a vitáját.

– Az egyértelmű, hogy Jane Austen későbbi hatása a legnagyobb. Azzal, ahogy ő bepillantást nyújtott a társadalmi kérdésekbe, messze megelőzte a korát, az osztályokkal és a társadalommal kapcsolatos megállapításai pedig ma pont olyan relevánsak, mint a tizenkilencedik században voltak.

– Jaj, ne viccelj már! – A barátnője, Pip ültében hátraroskadt, szeplős arca eltorzult. – A Brontë nővérek az irodalom lázadói voltak. Ők adták nekünk Mr. Rochestert, a legnagyobb rosszfiút és Heathcliffet, akire visszavezethető a situationship ötlete.

Ezek ketten halott írókról civakodtak negyven percen keresztül, megállás nélkül. Tuck becsusszant az ülésére, és szórakozottan elővette a telefonját, már sokadszorra. Abban bízott, hogy valami klassz dolgot fog látni, például víz alatti trükkös hokilövéseket, rövid

videókat kiscicamentésről vagy bármit a perui óriási sárga százlábú párzási szokásairól. Ezen a ponton még az időjárás-jelentéssel is be-
érte volna.

– Te inkább búvalbélelteket választanál a szellemesség, a kellem és az anyagi biztonság helyett? – pufogott Nora. – Kinek van szüksége megbabolázatlan érzelmekre, amikor kényelmes, kis csipkelődésekkel fűszerezett házassága is lehet? Bátyó... – És Tuckerre mutatott egy „te is mondj valamit erre” mozdulattal. – Te kit választanál? A főnököt, aki zaklat téged, és természetesen nincs a felesége a padlásra zárva...

– Vagy – vágott közbe Pip – a sznob tuskót, aki zavarban van attól, hogy szerelmes beléd?

– Ühm? – Tuck ledermedt, és remélte, hogy nem úgy fest, mint egy fényezőróba néző szarvas. – Egyiket sem?

Mindkét nő felnyögött, a szemét forgatta, majd folytatták a vitájukat.

A Bathi Egyetemen angol irodalmat hallgató Nora korábban már lebeszélte egy rövid baráti találkozót Hallow's Gate falujában, amikor Tucker váratlanul meglátogatta. A húga ragaszkodott ahhoz, hogy ő is vele tartson. Így hárman ünnepelték a jult a falu főterén lévő Öreg Király Feje kocsmában.

– Mi történt az új király fejével? – dűnnyögte Tucker, amikor leparkoltak előtte. Pip, aki szintén Nora tanszékén tanult, csak lánghán elvgyorodott, az arcizmai alig rezdültek a mozdulatba. Ezért Tuck úgy döntött, hogy kikapcsol, és onnantól csak fél füllel követte a beszélgetést arról, hogy melyik irodalmi példakép a világ valaha volt legjobbja... Jane Austen vagy a Brontë nővérek.

De hogy kit választana a legjobb hokikapusnak? Brodeurt? Nem, valószínűleg inkább Haseket. A legfurcsábbnak? Ez nehéz. Talán

Bryzgalovot – az a srác egy kész zsákbamacska, aki ugyanolyan esélylyel kezd a medvékről beszélni, mint latolgatni az időutazást.

Belekortyolt a sörébe, a borostyánszínű folyadék eltűnt a torkában, közben letörölte a felső ajkára tapadt habot. Nem kellett sok idő, hogy az elméje újra robotpilóta-üzemmódba kapcsoljon.

Eltelt egy óra, és Nora meg a barátnője még mindig nem vettek levegőt. Tuck azzal ütötte el az időt, hogy rántott halat tömött magába vastagra vágott, aranybarna sült krumplival – *bocsánat, csipsszel* – és zöldborsópürével, utána még egy óriási tál ragacsos karamellpudingot is megevett, és közben suttyomban üzeneteket küldözgetett a csapattársainak.

Több ezer kilométerre meccsnap volt – az Austini Királyok a Denveri Pokolfajzatok ellen –, és ő nem játszott. Megint. Ekkor éppen a jó szerencsét hozó ételét kellett volna ennie – vajjas masnitésztát meg egy kólát – a babonából hordott mesefigurás axolotlmintás alsónadrágjában. A csapattársai ugratták a babonák miatt, de közben titkon tisztelték is ezeket a szokásait. Elvégre az általános vélekedés az volt, hogy a kapusok lehetnek különcök. De semmilyen rituálé nem készíthette fel arra, amikor a csapat orvosa egy csomót talált a hónaljában előző tavasszal, vagy amikor megállapították a diagnózist, hogy korai stádiumú Hodgkin-limfómája van. A jó hír? Hogy könnyen gyógyították belőle. A kezelés viszont pokoli volt, és a szezon nagy részére – ha nem is az egészére – kikerült a csapatból.

– Hé! – Nora Tucker felé nyúlt, és megbökte. – Untatunk, mi?

– Nem, minden oké. – Visszanyelt egy állkapocsroppantó ásítást.
– Csak nem nagyon tudok mit hozzátenni.

Pip elhúzta a száját.

– Te inkább arról beszélnél, hogy milyen erősen ütöttél a korongba?

Tucker nem tudta megállapítani, hogy a lány csak viccel-e vagy kötekedik. Talán mindkettő.

– Igazából az én dolgom az, hogy megállítsam a korongokat.

– Ne már, srácok! – könyörgött Nora, és a kezével felmutatta a béke jelét. – Biztos vagyok benne, hogy létezik egy közös metszet a témák Venn-diagramján.

Tuck és Pip gyorsan összepillantottak, majd mindketten némán beletörődtek abba, hogy a különbözőségük olyan, mint a mosás közben mindig eltűnő zokni dilemmája – rejtélyes és megoldatlan.

– Mi lenne, ha ti itt maradtátok, és kedvetek szerint kikönyvmolykodnátok magatokat? Én meg visszasétálok a szállásra, és szunyálok egyet. Aztán reggel újra találkozunk, hogy együnk egy angol palacsintát vagy bármit, amit itt reggelire szokás.

– Komolyan? – Nora ráncolta a homlokát. – Mi is mehetünk Pip-pel. Fáradtnak tűnsz.

– Á. Jól vagyok – csúszott ki könnyedén a hazugság. Már épp elég-szer mondta.

– Tudom, hogy Dél-Hampshire helyett bármikor a hokit választanád. – Nora ölelésképp megszorította a bátyja vállát. – De én örülök, hogy együtt fogunk turistáskodni. A jégcsarnokon kívül nem nagyon volt lehetőséged világot látni. Jó itt kint. Ígérem.

– Jól hangzik. – Tucker játékosan meghúzta a húga egyik hajfonatát.

Nora kinyújtotta a kezét. Beletelt egy pillanatba, mire Tuck rájött, hogy a slusszkulcsot adja oda neki.

– Nem. – A válasza világos volt. – Inkább sétálok.

– Majd egy szívességet szeretnék kérni – hízelgett Nora. – Még nagyon sokat kell innunk addig, amíg eljutunk a romantikus költőig, és te csak másfél sört ittál.

– Abban legalább egyetértünk, hogy Percy Bysshe Shelley a legrosszabb – motyogta Pip a poharába.

– A második felesége, Mary szüzességét a nő anyjának a sírján vette el – mondta Nora, mintha ez mindent megmagyarázna. – Aztán ugyanez a Mary fogta magát, és megírta a *Frankensteint*.

– Azta. – Tucker nem akarta tagadni, hogy elég menő egy két lábon járó Wikipédia rokonának lenni.

– Mindegy is, elkalandoztam. Vidd el a kocsit! – mondta Nora el-lenszegülést nem tűrve. – Aztán majd amikor írok, gyere vissza értünk!

– Megbeszéltük. – Tuck megmarkolta a kulcsokat. – Legyél jó! Idegenekkel ne beszélj!

Nora erre mindkét hüvelykujját felemelte.

– Aki nyalókát kínál nekünk, azt jól sípcsonton rúgom.

A Tucker arcára kiült mosoly egészen a szabadba lépésig megmaradt. A téren zsebre vágta mindkét kezét, ritmusos léptei hangja visszhangzott a macskakövön. Az éjjelre leereszkedő párának fafüst és a rothadó levelek földes illata volt – nagyon nem a Zamboni jégtisztító gép benzín- vagy a jég klóros szaga. A négy oldalról öt körülvevő téglá sorházak akár mesekönyvbe is illettek volna, azt leszámítva, hogy Tucker nem hitt a mesékben. Csak a rögalóságban, ami nem hagyta nyugton.

Nem itt kellene lennem.

Nem itt kellene lennem.

Nora Mini Cooperéhez sétált. Olyan szögletes volt, mint egy kenyérpirító. Kinyitotta az ajtaját, majd a homlokát ráncolva nézte az anyósülést. Bakker. Rossz oldal. Megkerülte az autót, és közben az eszébe véste: *bal oldalon vezess!*

Belül a térde a kormányhoz nyomódott, ahogy próbálta bedugni a slusszkulcsot a gyújtásba, és a mellkasához kellett szorítani az állát,

hogy elférjen. Felhorkant. Ez az autó egy túlértékelt gokart. A biztonsági övért nyúlt, de ijedtében ugrott egyet, amikor a könyökével megnyomta a dudát. Fenébe már ezzel – ez az autó egy vicc.

Egyszerűbb lett volna sétálni. A hideg ellenére is.

Sebességbe tette a járművet, levette a lábát a kuplungról, és kiért az üres falusi útra. Az ablakok párásak voltak, amitől nem látott ki rendesen. Vonakodó fintorgással leengedte az ablakot, és felvértezte magát a csípős decemberi levegőre, ami hívatlan vendégként nyomult az autóba. A falu határában áthajtott egy patak fölé emelt kőhídon, és éppen nyúlt volna a rádió gombjáért, amikor egy kiáltás elnyomta a csörgedező víz hangját.

Egy terelőkutya iramodott neki a dombon lévő parasztházból, és egyenesen az út felé tartott. A nyomában egy flanelpizsamát és óriási gumicsizmát viselő kislány futott. Tucker gyomra összeugrott, és a fékbe taposott. Bakker. Tükörjég. A kutya és a gyerek az autó fényétől megvilágítva elkerekedett szemmel, megdermedve álltak előtte. A kerekek csúsztak. Tudta, hogy ez így nem lesz jó. Hogy el fogja ütni őket. Gondolkodás nélkül durván jobbra rántotta a kormányt, mire úgy repült le az útról, mint egy rodeózó cowboy egy megvadult bikáról. Az autó irányíthatatlanul rázkódott és csapódott a havon keresztül egy befagyott tó felé.

Egy megperdülés után a sofőr felőli oldalára dőlt, majd egy hangos morajlás hallatszott, amint megrepedt a jég. Jéghideg víz ömlött be a nyitott ablakon. Tucker az ökle összeszorításával és elengedésével próbált nyugodt maradni. Arra koncentrált, hogy a körmei a tenyerébe vájnak, az enyhe bizsergő érzés segített neki a jelenben maradni. Megőrizni a nyugalmát. Nem nagy szám. Ez csak olyan, mint a hidegvíz-terápia, amit a fizióosok szoktak vele csináltatni egy kemény meccs után izomregeneráció céljából. Lélegzéssel kell túljutnia rajta

– lassan és kiegyensúlyozottan. Egy gyors mozdulattal még épp időben sikerült kikapcsolnia a biztonsági övét. Mert az autó elkezdett gyorsan süllyedni.

Ezt a gondolatot kizárta, és inkább az ajtót nyomta. De az bera-
gadt. Basszus! Az ablakon keresztül kell majd kipréselnie magát.

Profi sportoló volt, a kardio-állóképessége megőrzése érdekében dobozokra ugrált, sportlétrán végzett ügyességi feladatokat, sprintelt és kerékpározott. Előző héten viszont elment kocogni, és nyamvadt négyszáz méter után sétálásra kellett váltania.

Picsába a rákkal.

Ám a mentális ereje még mindig megvolt. Azért fizettek neki, hogy nyomás alatt nyugodt tudjon maradni. Ropogó tűz mellé kellett képzelnie magát, ahogy ott ül szárazon, átmelegedve, és éppen Norának meséli a történeteket. Elpróbálta, vizualizálta, majd egy eltökélt mászó mozdulattal félig ki is jutott a lehúzott ablakon, de ekkor a biztonsági öve beleakadt valamibe.

Tolta magát, de a karja olyan volt, mint az elázott spagetti. Az ereje minden másodperccel kevesebb lett.

A kudarc nem volt lehetőség. Nem így akart elpatkolni. Azok után nem, amit átélt. Beharapta a száját, és összpontosította a figyelmét. Minden egyes mozdulatot hatékonyan kellett irányítania és kiviteleznie – nem volt helye hibának vagy elpazarolt erőfeszítésnek.

A szíve a fülében dübörgött, amikor végre kirúgta magát az autóból, és elkezdett a vízfelszín felé úszni. Viszont a feje a befagyott jégplafonba ütközött. Ami mozdíthatatlan volt. Nem volt út kifelé. Minden annyira hideg volt, a tüdeje mégis vadul lángolt. Erősen püfölte a jeget. Ujjpercei csupán karistolták a jégfalat. A körmei leszakadtak, megroppantak, betörtek. Nincs kijárat. *Bakker!* Érezte, hogy elhagyja az ereje, ahogy a sejtjei oxigénért kiáltanak. A fekete színű

víz minden oldalról nyomta. Nem tudott ellenállni a késztetésnek. Muszáj volt levegőt vennie. De amint ösztönösen nagyot lélegzett, belétolult a sötétség. Erős ürességérzés tört rá, ami kavargó káosszal párosult, és olyan volt, mintha a minden végén járna. És aztán... a semmi.

MÁSODIK FEJEZET

Én drága, nemtörődöm gyermekeim!

Azért ragadtam tollat, hogy az előző levelemet követő feltűnő csend okát kiderítsem. Csak feltételezni tudom, hogy a szabadidős elfoglaltságaid miatt alig maradt időd a levelezésre.

Múlt hétfőn volt szerencsém Lavinia Throckmortonnal kirándulni a Kensington Gardens parkjában. Ebben a virágpompában a kedves Lavinia valami egészen elképesztő leleplezést tett – Augusztáját, aki csupán tizennyolc éves, eljegyezték. Egy csoda annak fényében, hogy te, drágám, már huszonhétyszer kerülted meg a napot facér elégedettségben.

Lavinia, a tőle megszokott kifinomult udvariassággal érdeklődött a hoglétéd felől, mire én kifejeztem neki, hogy igazán pezsdítőnek talárod a vidéki levegőt. Legdrágább szökevényem, azzal az ígérettel indultál el meglátogatni falusi környezetben az unokatestvéredet, hogy két hetet leszel távol. Viszont azóta már a kétszerese eltelt ennek az időnek.

A távollétedben a bátyád magára vállalta a feladatot (újra), hogy olyan alkalmas úriembereket találjon, akik csodák csodájára

még függetlenek. Nem is kell mondanom, hogy a házasság esélyei minden egyes eltelt nappal csökkennek. Türelmetlenül várom haláldektalan viszontválaszodat.

*A legmélyebb szeretettel és egy csipetnyi anyai bosszúsággal,
Szerető Édesanyád*

Csipetnyi? Csipetnyi! Lizzy egy felhorkanás kíséretében ejtette az ölébe a levelet. A szentségit! Az önjelölt Szerető Édesanya lassan kész volt ráírni egy lepedőre, hogy „Kérem, vegye el a lányomat!”, majd ki-függeszteni a család Mayfairben lévő otthonának utcára néző ablakába.

Két kézzel markolta a plédet, amin ült, hogy ne rázza meg az öklét a kis tavon úszó fehér kacsákra. A tőkés récék vízitormát kerestek, el voltak foglalva a maguk dolgával. Az anyja igazán tanulhatott volna tőlük.

Ez a kor ideális arra, hogy a nők találjanak valamiféle szabadidős elfoglaltságot. Íjászat, mondjuk? Vagy az akvarellfestés kifinomult művészete? Esetleg egy jól megválasztott, lehetőleg botrányos könyv nyújtotta vigasz? Bármilyen, ami eltereli a figyelmüket a lányuk házasságkötési kilátásairól, vagyis ebben az esetben inkább azok hiányáról.

Az unokatestvérének, Georgie-nak szerencséje volt. Bár eltemette a férjét, nagyobb szabadsága lett. Itt, Hallow's Gate-ben a boldog özvegyek független életet élnek – ragyogó példaként arra, hogy mennyi minden lehetséges. Előző este, Georgie legendás vacsorapartijainak egyikén Lizzyt villámcsapásként érte egy felismerés a halas fogás kel-lős közepén. Az elmélet olyan megdöbbenően egyértelmű volt, hogy Jane barátnője felé hajolt, és halkán szólt hozzá.

– Általánosan elismert igazság, hogy egy vagyonos legényember szívesen özvegyé tenne egy rendes nőt.

Erre Jane torkán akadt egy falat kapribogyósósos pizstráng, és csöndes rendreutasításként jól sípcsonton rúgta Lizzyt a cipője hegyes orrával.

De hol volt itt a hazugság? Bár önszántából nem választott volna gyászruhát – a fekete *határozottan nem* az ő színe volt –, miután gyorsan újra végiggondolta a tényeket, arra jutott, hogy az özvegységnek bizony sok előnye van.

Egy: anyagi függetlenség. A szerencsés özvegyek örökölhetnek tulajdont és vagyont, és irányíthatják a saját ügyeiket. Nem kell többé a fiútestvérnek, az anyának vagy – ami még rosszabb – a leendő férjnek költőpénzért könyörögni.

Kettő: tisztesség. Az özvegyek kevesebb vizslatás és korlátozás mellett utazhatnak, és ismerkedhetnek másokkal.

Három: szabadság. Az özvegyek dönthetnek a háztartásukról, a pénzügyeikről és a társasági életükről. Nem kell alárendelniük magukat egy férj tekintélyének vagy bármilyen unalmas házastársi kötelességnek, így jogukban áll utána örökké egyedülállónak maradni.

Persze ha valaki hagyja magát érzelmekbe gabalyodni, akkor a gyász vagy a félelem beárnyékolhatja az özvegység élményét, mint ami történt a saját édesanyjával is édesapa hirtelen, tíz évvel korábbi halála után. De Mamma, aki nem tudta, hogyan tudna meglenni férj nélkül, hozzáment a gazdag, ám öntelt üzletemberhez, Rufus Albyhez, ezzel eltékozolva bármilyen lehetőséget a függetlenségre.

Lizzynek azt is el kellett ismernie, hogy ha egy nő egy kevésbé vagyonos férfival házasodik össze, az özvegyként hátrányos helyzetet jelent. Éppen ezért az egyetlen valódi megoldás az, ha a nő egy tiszteletre méltó vagyónú férfihoz megy feleségül, és aztán...

Aztán mi? Várja, hogy meghaljon?

Lizzy az alsó ajkát rágta. Hát, gyilkos egyértelműen nem volt. Nagyon nem – még egy pók megölésére sem tudta rávenni magát.

Vajon megkérhette volna arra a bátyját, hogy a kereséssel szorítkozzon olyan jelöltekre, akikről köztudott, hogy betegesek? Na, az aztán egy *érdekes* beszélgetés lett volna.

Henry, kérlek, keress nekem egy gazdag férjet, de lennél oly szíves megbizonyosodni arról, hogy előrehaladott tuberkulózisa van?

Hátradőlt, a könyökére támaszkodott, és közben nem foglalkozott a tarkóján lévő, művészinak nem mondható kontyból kiszabadult tincsekkel, inkább beleharapott a pincéből felmarkolt almába.

Szörnyű hibának tűnt beavatni ebbe Henryt. Ő azonnal a Mammához sietett volna a hírrel, aki ragaszkodott volna ahhoz, hogy ezt ad nauseam tárgyalják ki.

Lizzy még egyet harapott az almába, és a falat lenyelése közben finrtorgott. A gyümölcs húsának lisztes állaga volt, az íze nagyon távolról emlékeztetett csak az almáéra, viszont a rágás valamelyest csökkentett a benne felgyülemlett feszültségen – ami legszívesebben felrúgta volna a szabályokat, amik miatt pusztán egy díszes ketrecbe zárt kánárimadár volt.

Igazságtalannak érezte, hogy muszáj volt visszatérnie Londonba, ahol érdeklődést kellett mímelnie unalmas férfiak iránt, akik az időjárásról, a vadászaton és a vacsora menüjén kívül másról nem tudtak beszélgetni. Már ha szerencséje volt. Ha nem, akkor kénytelen lett volna lótenyésztésről szóló áradozást hallgatni, vagy ami a lehető legrosszabb, az úriemberek betegségeinek ecsetelését a köszvényes lábujjról vagy a vizenyős belekről.

Mi ez, ha nem agyzsibbasztás?

Georgie viszont kutyákat nevelt, és csak nőknek szóló partikat tartott, amiken a hölgyeknek nem kellett apró kis falatkákat

majszolgatniuk a tényérjukról. Nem, jóízűen ehettek. Sőt, nemrég szervezett egy csak édességekből álló ebédet! Az asztalon halmokban álltak a rakott pudingok, a zselék, a macaronok, a mindenféle méretű torták, a krémpudingok, a tejszínek és égetett krémek. Ezt mind ír whiskey-vel, madeira likőrborral és rummal öblítették le, aztán az egyik hölgy kerített egy hegedűt, és egy olyan élénk dalt kezdett játszani, amire minden szabályos lépést nélkülöző féktelen táncra perdültek. A végére fálnak rogytak, vagy elnyúltak a padlón, nevetés és zihálás visszhangzott a körülöttük forgó szobában.

Egy másik dél-hampshire-i faluban meg a barátnőjük, Jane nemcsak írta a könyveket, hanem egyet már ki is adott, *Értelem és érzelem* címmel. Igaz, hogy írói álnévként az „Egy hölgy” szerepelt a szerző helyén, védve a magánéletét, de akkor is megcsinálta. És mivel Jane kedves volt, Lizzy után nevezte el a legutóbbi főszereplőnőjét.

Aki így Elizabeth Bennet lett.

Előző karácsonykor Jane elolvasta Lizzy egy rövid irományát, amit a velinpapírból készült jegyzetfüzeteinek egyikébe írt. Az *Elvarázsolt kert* címűben lady Genevieve Devereux, egy kivételesen intelligens fiatal nő egy birtokra érkezik, ahol a nyarát fogja tölteni. Magával cipeli a családjá által rápakolt társadalmi elvárások súlyát, amik azal nyomasztják, hogy előnyös házasságot kössön. Egy sorsszerű esetén, amikor lady Genevieve éppen a holdfényes kertben sétál, titkos kapura bukkan, ami egy elvarázsolt kertbe vezet. Ott egy gyöngyöző szökőkutat talál, ami állítólag valóra váltja a kívánságokat. Amíg lady Genevieve azon gondolkodik, hogy mit kívánjon, egy rejtélyes férfival találkozik, aki se nem lord, se jómódú úriember, csak egy szerény, bár keménykötésű kertész...

Jane azt mondta, hogy az irománya „ígéretes”, és Lizzy a szíve egy kis fiókjába rejtette ezt az elismerést.

Ígéretes.

És ő be is akarta teljesíteni ezt az ígéretet, mármint, ha nem egy poros házba száműzve köt ki azért, hogy egy férfi ágát melegítse. De sajnos úgy tűnt, mintha a világot úgy találták volna ki, hogy az összeküdjön ellene, és ez a kimenetel elkerülhetetlen legyen.

Egy bosszús felkiáltással a gyékény közé dobta az almacsutkáját, majd megdermedt, és behúzta a nyakát. Valami furcsa hangot hallott. Mi volt az? Egy kacsa? Egy haldokló kacsa?

Egy nagyon nagy, nagyon haldokló kacsa?

A lelki szemei előtt csak úgy pörögtek a képek egy szerencsétlen, vergődő vízimadáról, és ettől kirázta a hideg.

Mennyire utálta a kacsákat!

Lizzy feltápáskodott, összeszedte a szoknyáit, majd rávette magát, hogy a gyékény közé nézzen, amik a magas, zöld szárukon lengtek, selymes barna buzogányaik pedig vidáman himbálóztak.

Kissé ellazította a vállát. Felejsük el. Talán csak a szél csalafintasága volt. Vagy valami visszhang a falu felől. Vagy...

És újra hallatszott.

Az arcából a lábujjaiba futott a vér.

Nem úgy hangzott, mint egy kacsa. Hacsak az a kacsa véletlenül nem egy nyöszörgő férfi.

– Hahó! – Lizzy óvatosan tett előre egy lépést, a torka porzott, annyira kiszáradt. – Minden rendben? – Ez egy tökéletesen nevetéses kérdés volt. Akárki is adta ki ezt a hangot, az éppen egy zavaros tóban volt. Persze hogy nem volt minden rendben vele. Közel sem.

Ráncolta a homlokát. Lehet, hogy egy gazda túl sok pintnyi sört ivott meg az Öreg Király Fejében? Vagy talán valaki korábban lecsúszott a dombról, és a vízbe gurult.

Nem volt értelme izgulni. A fűzőjébe tuszkolta a levelet, és határozott léptekkel előrelépkedett. Ha már lúd, legyen kövér.

A parthoz lopódzott, elhessegetett egy túlbuzgó szitakötőt, közben a lencsizmája cuppogott a sárban, lehetetlenné téve a közeledésének leplezését. A karja hátulja csupa libabőr volt, de ellenállt a kísértésnek, hogy körbepillantson, hátha jön valaki, aki megkíméli őt ettől a kötelességtől. Mindegy is. Tudta, hogy majd megoldja. Ha bármi veszélyes bukkan elő, akkor majd... akkor majd... orrba vágja. Georgie bokszolni tanította. Vagy legalábbis azt mondta neki, hogy meg kellene tanulnia.

Lizzy lélegzete elakadt a hirtelen felszisszenéstől, amikor benyúlt a gyékényesbe, és széthúzta a szárazakat. Tekintete összeakadt egy vad kinézetű férfi metsző pillantásával. A szögletes vonásain elkenődött véرزord, veszélyes élt kölcsönzött a kinézetének, ami csak még inkább ráerősített a Lizzyre felmeredő sötét tekintetére.

– M-mi történt? – Csak sikerült Lizzynek kimondania, óvatosan, de tisztán.

A férfi, szemmel látható erőfeszítések árán, ülő helyzetbe tolta magát, majd megérintette az orra hegyét, és összerezsent.

– Arcon találtak egy kibaszott almával.

Az akcentus. Az a gitárpengetésre emlékeztető orrhang. Városban már hallotta, bár nem sokszor.

Amerikai.

És hűha, jó nagy volt. Fogadni mert volna, hogyha a férfi feláll, akkor egy fejvel magasabb lesz nála, pedig ő sem volt éppen egy törékeny nádszál.

Tucatnyi kérdése támadt. Miért vágatta a férfi ilyen rövidre a haját? A kabátja fekete volt, de miért volt az annyira különös anyaga – túl fényes és felfújt – közepén furcsa fémfoggal összekötve? Hosszú,

széttárt lába meg egy sprődnek tűnő, mélykékre festett pamutba volt burkolva.

Viszonzásul a férfi tátott szájjal nézte az ő levendulaszínű sétaru-háját, az arckifejezése távolságtartó méregetésből hitetlenkedővé vált, ahogy az átható tekintetével tetőtől talpig végignézte. A férfi osztatlan figyelme miatt váratlan borzongás futott végig Lizzy testén. Még soha nem volt ilyen nyílt érdeklődés tárgya. Az érzés miatt furcsán védtelen, mégis izgatott lett, közben ellenállt a kísértésnek, hogy megigazítsa a haját, nem törődve azzal, hogy az egy medúza karjainak látszatával vetekedett. Ehelyett inkább állta a férfi pillantását, némán farkasszemet néztek, a feszültség meg egyre nőtt közöttük. Lizzy magában számolt. *Egy... kettő... három... négy...*

A férfi állkapcsát pettyező borosta füstös árnyéka alatt megrezzent egy izom, megtörve ezzel a mozdulatlanságot.

Lizzy pislogott először. Nem értette, hogy hirtelen miért lángol az arca.

– Uram. – Megtorpant, és nyelt egyet, hogy nyugodttá váljon a hangja. – Egészen biztos benne, hogy minden...

– Mi ez rajtad? – bökte ki a férfi.

HARMADIK FEJEZET

– HOGY *RAJTAM* MI EZ? Már elnézést, de ez olyan, mintha a nyúl vinné a puskát. – A nő úgy nézett végig rajta, mintha ő lógna ki a környezetből.

Tuck füle halkán zúgott, a hang arra hasonlított, mintha nagyfeszültségű távvezeték alatt állna. Mi az ördög történt?

A nő még mindig beszélt, kérdésekkel bombázta, a szavak csak úgy pörögtek, de nem bírt koncentrálni, úgy nem, hogy a hányinger miatt négykézlábra kellett rognia, a gyomra meg úgy görcsölt, mintha egy nyirkos konyharuhát csavarnának. Öklendezett, aztán iszap- és algaízű vizet hányt.

– Jóságos ég! – A nő tompán felsikoltott. – Ezt ne, kérem. Atyavilág. Azt hiszem, én... – Megperdült, a csípőjére tette a kezét, és öklendezett.

– Asszonyom? – Tucker hátraült a sarkára, és miközben törölgette a száját, megállapított néhány kőkemény igazságot: nappal volt, hideg helyett meleg, csuromvizes volt, és valami nem stimmelt a környezettel. A régi kőhíd fává változott, és bár a dombon lévő parasztház ugyanúgy nézett ki, az utcai lámpák és a közlekedési táblák eltűntek. Ahogy Nora autója is.

A nő visszafordult, és fintorgott.

– Végzett? Majdnem visszajött az ebédem.

Tuck hónalja csupa izzadság volt. A kellemes szellőben friss fű illata szállt. Egy madár hirtelen lecsapott, és egy mocsári növény hegyére ült. Szürkés-barnás tollak? Narancssárga begy? Valamilyen európai vörösbegy lenne? A szíve dübörgött a szegycsontja mögött. Ezek nyári illatok voltak. Nyári látványok. Túl meleg és túl sok fény volt.

Hová tűnt a hó? A jég? A hideg éjszakai égbolt? Hallucinált? Vagy meghalt abban a kurva tóban?

– Ön egy...? – A férfi a szeme fölé tartotta a kezét, hogy eltakarja a napfényt, és nagyon kellett igyekeznie, hogy ne remegjen. – Ön valamiféle angyal? – A nőnek lenyűgöző külseje volt a rókaszzerű szemével, a hosszú szempillájával és a kerek orcájával.

– Ha költő szeretne lenni, azt javaslom, próbálkozzon jobban. – Bár a nő arca rezdületlen maradt, halk hangján elragadottság érződött.

Jól van, legalább nem halt meg. Tuck ezt a lehetőséget lehúzta az eshetőségek egyre szűkülő listájáról.

– Akkor meg mi folyik itt? – Az ingerültsége tetőfokára hágott. Valamire kellett jutnia a helyzettel kapcsolatban. Az évszakváltással. A nővel. Eszébe jutott egy ötlet, és úgy kapaszkodott belé, mintha ezzel visszanyerhetné a józan esztét. – Várjon! – csettintett. – Ez egy ilyen történelmi hagyományörző dolog? Tudja, amikor régi idők jelmezébe bújnak, és azt játsszák, mintha kovácműhelyt üzemeltetnének, vagy valami hasonlót?

– Kovácműhely? – nézett rá a nő kérdően. – Egészen pontosan milyen erősen találtam fejbe azzal az almával?

Tuck állkapcsában megfeszült egy izom. Ez a nő biztosan szórakozik vele.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléssel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Értem – nyögött fel. – Ügyes. Jól végzi a munkáját. Tízből tízes előadás. De hagyja csak. Hol van a kocsi? Meg kell keresnem a hűgomat.

– Kocsi? – A nő üres tekintettel bámult rá. – Úgy érti, uram, a lovas kocsi?

– Nem, természetesen nem úgy. – Tuck feszülten fújta egyet. – Nem lehet nyár. – A feje hátuljában érzett lüktetés ahhoz volt hasonlítható, amit néha a kapufával való ütközés után érzett.

– Ma van a nyári napforduló.

A hányinger visszatért.

– Mi az ördög történt a decemberrel?

A nő csettintett a nyelvével.

– Talán, ha hívnék egy orvost, és...

– Nem! – Tuck felemelte az egyik kezét, gondolkozni próbált, valami értelmet találni ebben az egészben. – Várjon! Rendben. Tétélez-zük fel egy pillanatra, hogy ön nem színésznő, és most tényleg nyár van. Ez itt még mindig Anglia, ugye?

– Valóban. Hallow's Gate-en vagyunk, uram. Ropley és Bentworth között félúton.

Jó, jó. A hely ugyanaz volt. Tudta, hogy a következő kérdéssel hülyét fog magából csinálni. De muszáj volt feltennie.

– M-milyen évet írunk?

– Ön az én kontómra próbál szórakozni? – csattant fel.

– Ha így lenne, egy tucatnyi jobb ötletem lenne rá, aminek nem volna része, hogy csuromvizes seggel tesztek fel hülye kérdéseket.

– Helytálló. – Újra végiggondolta a férfi szavait, majd kissé vállat vont. – 1812.

A furcsa elektromos zúgás abbamaradt. Mintha megállt volna a világ – csak a szelet, a madarak énekét és a tópartot nyaldosó vizet